

2021 Årgång 68

KLUBBSTÄNK

Medlemsblad & klubbinformation för Hagaby Golf

Innehåll

Ordförande har ordet	4
Om detta Klubbstänk	6
Långdistans KM vid Björktjärn	7
Jukola/Venla i bilder	8
Världscupsfinalen i Italien	9
Sista (?) rapporten från Smålandskavlen	12
Ungdomssektionen	14
Sydsveriges sista vildmark	16
60 plus	19
Projekt: rita skolgårdskarta	20
Orientering Shangri-La	23

Ordförande har ordet

Året 2021 går mot sitt slut och vi kan se tillbaka på ännu en säsong med stora begränsningar på grund av Coronapandemin. Visserligen lättade restriktionerna efter sommaren och en del nationella tävlingar kunde arrangeras. Men både 10-mila och O-ringen tvingades ställa in och utbudet av nationella tävlingar under hösten blev mindre på grund av sena besked från Folkhälsomyndigheten.

Dock fick vi glädjas åt att kunna följa Hagabys Martin Regborn i landslaget. Tävlingarna på den nivån kunde genomföras och på TV sändes både världscupen och VM. Martin som var skadad under våren kom tillbaka i landslaget och visade att han hör hemma där. På Världscupen i Italien blev det en 5:e plats på långdistansen och en 16:e på medel. SM resulterade i en 5:e placering på långdistansen och en utmärkt 2:a plats på sprinten.

Seniorerna deltog också i både Jukola- och Smålandskavlen där herrarnas resultat i den senare sticker ut med hedrande 18:e plats.

Även våra ungdomar har kunnat genomföra alla aktiviteter som planerat. Vi har provat ett lite annorlunda upplägg mot tidigare. Seniorerna avlastar ungdomsledarna genom att lägga banor, ta fram kartor mm. Nya ledare har rekryterats och vi behöver nu fortsätta att utveckla organisationen runt ungdomarna och deras föräldrar för att vi ska få en hållbar verksamhet i fortsättningen.

Tyvärr har klubbstugan drabbats av flera inbrott under året. Vi får tillbaka en del av det stulna på försäkringen men måste nu på allvar fundera över hur vi kan ordna ett bra skalskydd som fungerar. En del tror vi att kommunen kan hjälpa oss med, andra delar får vi stå för själva.

Hagabys arbete med 10-mila 2022, tillsammans med Almby, fortskrider som planerat. Hagaby har bemannat upp de flesta nyckelfunktionerna vi ska ansvara för, men totalt sett återstår några luckor. En bra bit över hundra Hagabyare har anmält intresse för att delta i arbetet, vilket är mycket glädjande. Fortfarande saknas ett hundratal funktionärer och samtal har påbörjats med andra klubbar om att bidra med insatser. Nu håller vi tummarna för att pandemin

inte sätter några käppar i hjulet och att vi kan genomföra arrangemanget som planerat!

Styrelsen har under året startat arbetet med att se över vår organisation. Syftet är att få en bättre tydlighet i vem som ansvarar för vad i varje givet läge och att det utifrån representationen i styrelsen finns tydliga ansvarsområden och kontaktvägar.

Nu siktar vi framåt och hoppas på ett härligt orienteringsår 2022!

Hans-Olof Carlsén
Ordförande
Hagaby GoIF Örebro

Om detta Klubbstänk

Klubbstänk är Hagaby GoIFs klubbtidning som ges ut årligen och som summerar några av klubbens händelser under det gångna året. Artiklarna är skrivna av olika medlemmar eller hämtade från Hagabys hemsida, Instagram eller Facebook. Många bilder har också tagits från dessa medier och vi förutsätter att de kan publiceras även i Klubbstänk.

Vill du jobba med klubbtidningen framöver, kontakta styrelsen.

/Redaktör Samuel Andersson

Långdistans KM vid Björktjärn

En tisdagskväll i juni arrangerades Långdistans KM uppe i Kilsbergen. Olle Olofsson och Lars-Göran Karlsson stod som arrangörer och det blev en lyckad tävling.

Grattis till alla Klubbmästare!

D21	Malin Sundqvist	D60	Eva Oskarsson
H21	Martin Regborn	D65	Gunnel Axin
H14	Edwin Säker	H65	Lars Persson
H50	Christer Alm	H75	Arne Nordström

Vinnare i sin klass men endast 1 startande

H10	Bo Widar	D55	Sofia Holmgren
D45	Ingalill Kämmerling	H55	Tony Månsson
H45	Kent Mossbäck	H60	Hans Egefalk
D50	Gabriella Wennblom	H70	Robert Larsson

Jukola/Venla i bilder

Venla-laget innan start

*Samtliga 9 löpare från
Hagaby GoIF*

*Martin Regborn i mål efter
sträcka två*

Världscupfinal i Italien

Text: Martin Regborn

Min starkaste upplevelse under året kommer från mitt lopp på världscuplångdistansen i Italien i slutet av september. Efter att ha varit skadad hela våren och fått bryta världscupen i Idre på grund av en lårkaka kom nu sista chansen för mig att visa vad jag gick för i en internationell långdistanstävling.

Den stora snackisen innan tävlingen var hur lång långdistansen var, för herrarna 20,7 km med nästan 800 m stigning. Den beräknade segrartiden låg på 100 min vilket innebär en km-tid på under 5 min/km. Ryktet sa att det internationella förbundet var oroliga för att det inte skulle hålla men arrangörerna lovade att deras beräkning av terrängens snabbhet var korrekt.

Likväl blev vi snuvade på 1,5 km lagom till att den sista bulletinen (motsvarande PM) kom ut lagom till ankomst till Italien. Banan mätte nu 19,1 km med samma segrartid. Fortfarande väldigt snabbt och långt givetvis. Vi blev inte mycket klokare heller av att vara ute på träningskartorna. Terrängen var tuff, väldigt kuperad och bitvis också rätt stenig. Det kommer aldrig gå att springa så fort, eller?

Lyckligtvis släppte arrangörerna en del av kartan till långdistansen som model event och genast förstod vi var de snabba tiderna kom ifrån.

Den öppnaste bokskog som någonsin skådats och helt rent på marken. Men ändå en del höjdmeter som skulle tas och 19,1 km tar ut sin rätt.

Det fanns ingen gammal karta över området där vi trodde att inledningen av banorna skulle gå, så jag blev lite förvånad när jag i startögonblicket vände upp kartan och möttes av en relativt komplex kurvbild till de första kontrollerna. Sikten var visserligen väldigt god men om man tappade bort sig här skulle tiden rinna iväg fort i den snabbblöpta terrängen.

Fick de inledande kontrollerna bra och kände dessutom att kroppen svarade fint. Efter att på skrå långsamt klättrat uppför den stora sluttningen som utgjorde tävlingsområdet väntade nu en monsterlångsträcka bort mot målet och slutet av banan. Det tog emot lite att tappa alla höjdmeter jag tagit men hittade inget bra alternativ utan beslutade mig för att gå rakt nedför sluttningen.

Hade hjärtat i halsgropen hela vägen utför men lyckades hålla mig på benen. Inledde nu banans sista riktigt långa stigning och hade fortfarande rätt bra tryck i löpningen. Men det är alltid svårt att avgöra exakt hur fort det går i skogen. Tyckte mig skymta en löpare nedanför mig i sluttningen. Såg ut som en tjeckisk landslagsdräkt. Är den han som startade 6 min innan mig? Vågade inte dra den slutsatsen utan bara fortsatte tugga på upp till toppen av den gamla slalombacken.

Väl uppe ser jag en löpare i de österrikiska färgerna framför mig och nu är jag helt säker på att det är han som startade 3 min innan mig som jag snart är ifatt. Då har det nog gått rätt bra ändå. Banan går i det här skedet ut på en längre sträcka ängslöpning för att runda målet och jag trycker på hårt för att gå ikapp österrikaren. Jag tryckte nog dessvärre på för hårt för väl inne i skogen igen är den pigga känslan som bortblåst. Sista svåra sträckan och jag behöver nästan gå för att ha krafter över till att koncentrera mig men får kontrollen perfekt och sedan är det bara att kämpa mig i mål på det långa upploppet som aldrig tar slut.

Går in på en ny andratid med mina 107 min. Får snabbt rapporter från landslagsledningen som står och följer radiotiderna på de bakomvarande att mitt lopp troligtvis kommer räcka väldigt långt. Jag slutar 5:a, visserligen 7 min efter den i år totalt överlägsne norrmannen Kasper Fosser (som räddade arrangörernas beräkningar

och prickade 100 min) men med bara drygt 2 min upp till andraplatsen. Riktigt härligt att vara tillbaka i världstoppen efter ett år med en del motgångar!

Kartan med mina vägval finns i Hagabys digitala kartarkiv:

http://hagabykartarkiv.se/show_map.php?user=martinregborn&map=2051

Sista (?) rapporten från Smålandskavlen

Text: Filip Dahlgren

Helgen 30-31 oktober arrangerades den 69:e upplagan av Smålandskavlen i skogarna vid Gränna. Hagaby hade två lag till start i herrklassen där 58 lag fanns anmälda. Tävlingen avgjordes över fem sträckor med två nattsträckor lördag kväll följt av omstart med tre dagsträckor söndag förmiddag.

Per Carlborg, vår rutinerade förstasträcksspecialist, inledde piggt men gled precis förbi en kontroll och tappade draget. En diffus sluttningskontroll mot slutet av banan orsakade problem och Per växlade som 37:a ca 15 min efter ledande IFK Göteborg. Johan Persson sprang i lag två och växlade drygt 30 min efter. Tyvärr hade vi många återbud och lag två tvingades nu utgå. För förstalaget gick Harald Larsson ut på sträcka två och genomförde sträckan stabilt men hade oflyt med många mindre misstag i kontrollringen. Motståndet gick inte heller av för hackor då OK Kåre skickat ut världsmästaren Isac Von Krusenstierna som höll högsta fart framme i täten. Följden blev att fältet drogs ut och Harald växlade som 40:e lag 34 min efter. Det var fortfarande en kamp om att bli bäst i distriktet då både KFUM, Hagaby och Tisaren alla återfanns inom drygt 4 min.

I söndagens omstart gick Filip Dahlgren ut och höll ihop det utan större misstag och plockade till 27:e plats knappt 38 min efter ledande Stora Tuna OK. Nu var både Tisaren och KFUM distanserade med över 10 respektive 25 minuter. Jakob Wallenhammar fick ett tufft uppdrag på sträcka fyra där motstånd bjöds av VM-löparen Emil Svensk i Stora Tuna. Efter problem inledningsvis sprang Jakob bra och kunde växla ut Martin Regborn på sista sträckan som 28:e lag, 52 min efter. Martin, som visat världsklassform under hösten, tuggade på utan problem och förde in oss på 18:e plats knappt 54 min efter. Tisaren och KFUM fick nöja sig med 24:e och 33:e plats. Segermaskinen Stora Tuna OK vann tävlingen med fyra bröder Svensk i laget. Tyvärr verkar detta bli sista upplagan av Smålandskavlen då tävlingen preliminärt går i graven inför kommande säsong.

18. Hagaby GoIF Örebro 1 Sträcktid

		Plac	Diff
1. Per Carlborg	1:13:05	37	+15:35
2. Harald Larsson	1:14:22	41	+34:33
3. Filip Dahlgren	58:29	27	+37:54
4. Jakob Wallenhammar	1:16:01	28	+52:27
5. Martin Regborn	1:10:14	18	+53:48

Ungdomssektionen

Text: Örjan Säker, Anders Jans, Lina Jans

Säsongen 2021 präglades för alla, gamla såväl som unga, orienterare av fortsatta restriktioner, även om det på hösten öppnades upp för fler tävlingar nästan som förr.

För att tackla de få tävlingarna på våren var det lite fler Fyrklöver-arrangemang än vanligt, 6 stycken över året, och som flera Hagaby-ungdomar deltog på.

Ungdomssektionen hade ett tiotal ungdomar igång på torsdagsträningar samt på Fyrklöver-arrangemang liksom ett antal tävlingsstarter. Trots restriktionerna var trenden ändå svagt positiv för antalet ungdomar under 2020 för att falla tillbaka något under 2021 och hösten i år. Märkligt nog har de flesta klubbar i länet haft samma utveckling.

Den förr-förra säsongen hade vi god hjälp med banläggning samt in- och utsättning av kontroller, vilket fortsatte och vi tackar Seniorgruppen och alla som hjälpt till för mycket proffsiga banor och stöd under året! Det samt förhoppningsvis lite samarbete med veteranerna hoppas vi ska möjliggöra en bra säsong nästa år för våra ungdomar.

Venaskogsäventyret gick av stapeln midsommarveckan, 21–24 /6, med Ellen Andersson och Anna Nilsson (Garphyttan) som ledare. 8 barn deltog.

På sommaren fick vi avtacka Johan Gerdevåg och Frida Karlsson som ungdomsledare och hälsade Anders och Lina Jans välkomna. När hela familjen, med barnen Ingrid och Gustav, redan är aktiva blev det en utmärkt lösning. Anders och Lina har rivstartat med att gå SOFT:s barntränarutbildning som hölls i Örebro i oktober.

Med den varierande åldern hos barnen mellan 7–14 år är det en utmaning att tillgodose allas behov. Lyckligtvis är många föräldrar med på träningarna.

Till våren ska vi variera träningarna lite mer och vi hoppas kunna utöka samarbetet med våra grannklubbar i stan och i länet så att vi får möjlighet att vara på fler kartor. ÖLOF:s ungdomskommitté strävar också efter ett ökat klubbsamarbete och har även skapat en långtidsplan. Målet är att under närmsta åren fokusera på Fyrklöver, Dala-dubbeln, Dubbelfighten, Distriktsmatchen samt en sprintserie, och dessa är utspridda mellan klubbarna där Hagaby närmast har en Fyrklöver att arrangera under 2022.

*Hagabys löpare på KFUMs
Dubbel-fighten i höst.*

Sydsveriges sista vildmark

Text: Per Carlborg

Oändliga öppnar sig de vidsträckta åsarna mot sina besökare. Okuvliga. Noggrant utskurna med naturens vassaste kniv böljar topografin fram med en outgrundlig fantasi. Jag blir stående uppe på en avsats i den glesa tallskogen och blickar västerut över en osannolik kvarleva av motstånd. En skog som vägrar ge upp. Häpnad över storheten och tystheten i dessa skogar sätter jag mig ner på en berghäll som fortfarande känns lite varm. Det är en kristallklar eftermiddag i slutet av oktober och Tresticklans nationalpark i Dalsland har precis välkomnat oss.

Det finns skogar, och så finns det de där riktiga skogarna som känns levande - alltså fulla av liv. När jag läste *Sagan om Ringen* första gången var det inte de stora krigen som lämnade störst avtryck hos mig. I stället var det beskrivningarna av de olika skogarna: Mörkmården, Lothlorien och framför allt Fangorn. Den sistnämnda är den största och vildaste skogen som format sig själv genom historiens långa tidslinjer. Skogen bär på ett eget liv och dess väsen finns införlivat i varenda stam och trädkrona. Dessa skogar är inte så vanliga i vår egen värld längre, men denna oktoberdag var det nästan som att jag förstod vad Tolkien menade med sina levande skogar.

Nationalparken Tresticklan har fått sitt namn efter en treuddig sjö som ligger försänkt mitt i den stora skogen. Inklämd mellan Stora Le och Riksgränsen längs Dalslands och Östfolds ytterkanter har området genom sin otillgänglighet bevarats och lämnats orört. Efter att ha tagit fram en orienteringskarta över området fick jag med mig ett gäng 30-plussare i Hagaby på en höstresa till dessa okända marker. Vi hade kunnat springa hur länge som helst över dessa åsar, men solen var på väg ner och vi sökte oss till Norska sidan av kölen för att inkvartera oss för natten. Vid Budalsvika har den Norska Turistföreningen (DNT) en turisthytta med vedspis och plats för cirka 15 personer.

Mörkret omslöt stugan och stjärnorna tändes en efter en högt över vildmarken. Den lilla bäcken som markerar gränsen mellan Sverige och Norge flöt lugnt förbi utanför stugan, helt omedveten om att ett

antal svenskar nyss korsat dess yta. Lugnet och mörkret la sig även över stugan. Samtalen om dagens intryck tystnade sakta. Om Tresticklan är Fangorn funderade jag, måste Tiveden definitivt vara den skog som är mest lik Mörkmården. Tvär, svårframkomlig, blockig och med den där känslan av mörk trolldom i sin historia. Innan jag han komma på Lothloriens svenska motsvarighet hade jag somnat i min alldeles för varma sovsäck.

Morgonen kom och gröten och kokkaffet fick fart på de flesta trötta kroppar. Den klara höga luften hade bytts mot gråa skyar och ett avvaktande regn. Återstod för oss att vandra tillbaka österut på tvären mot de nordsydligt utsträckta åsarna. Sikten var sämre idag och terrängen upplevdes kämpigare trots att ryggsäckarna var tömda på all mat utom varsin banan och kexchoklad som lämnats som proviant för den sista sträckan. Efter ett par kilometer stannade vi till på krönet ovanför en liten tjärn. Ställde av oss våra ryggsäckar och vilade våra ryggar mot några raka tallar som givmilt upplät sig som stöd. Skogen här är gammal, tänkte jag och sneglade upp mot talkronorna. Mycket gammal. Vilka andra livsformer klarar av så långa liv? Flera av dem är minst hundra år, vissa säkert över 500 år. Efter en stund reste vi oss upp, borstade av

kexchokladsmulorna och rättade till ryggsäckarna. Snart satt vi i bilen hem igen. Vi närmade oss storstaden. Skogen försvann in i våra minnen.

60 plus

Text: Arne Nordström

60+ gänget består av c:a 45 stycken Hagabyare i åldrarna 65 – 87 år. Onsdagen den 6 januari började vi med vandringar på olika platser runt Örebro och den 21 april började vi med orienteringar där vi turats om att vara banläggare, våren avslutades den 16 juni. Sedan började vi med orienteringar den 18 augusti och med sista den 15 september. Nu blev det vandringar varannan gång på olika platser och varannan gång från klubbstugan, vilket gör att de som har lite svårt att gå kan vara med och fika i klubbstugan. Vi har arrangerat 2 veteranorienteringar för Närkes veteraner med totalt c:a 150 startande. Hösten avslutades i klubbstugan den 15 december då 10-årsföreningen bjöd på glögg, pepparkakor och saffranslängder.

*Vandring i Ånnaboda och fika
vid Hällsjön*

Projekt: rita skolgårdskarta

Text: Anton Frendelius

Våren 2019 hade jag gått arbetslös i cirka ett år, och besökte en mindre träningstävling i orientering, en bit utanför Nora i Bergslagen. Ungefär samtidigt får jag ett samtal, och ett uppdrag från Lasse Lundberg, som är ordförande i Almby IK. Massa skolorienterings-kartor skulle ritas.

Här fick jag sätta pannan i djupa veck, jag bestämde mig för att rita kartorna i det nyare gratis programmet Open Orienteering Mapper. Det fick jag lära mig på egen hand, men jag kunde redan det mer kända OCAD, som fungerar ungefär på samma sätt. Sedan hade jag ju ett 10-tal kartor som jag redan hade ritat, och dessa skulle uppdateras. Så, jag gav mig väl ut på vägarna och letade rätt på kartor som gick att rita.

Detta var då enklare sagt än gjort, för det renoverades på en rad skolgårdar. Det var också en hel del samtal hit och dit och jag fick kommunens stadsbyggnads underlag att utgå från. Jag fick också utdrag ur Almby IK:s sprint-kart-databas att utgå från i vissa fall. Plus Lundbyskolan, som var en av Hagaby GoIF:s kartor.

Runt en kall midsommar hade jag möte på ett café i centrala Örebro med chefen Lasse, och han skulle till sin sommarstuga och skulle vara oanträffbar via telefon, och jag fick fria händer. Men, i princip alla mellanstadieskolor i Örebro kommun skulle ritas. Jag som trodde att det handlade om högstadiet. Så, detta skulle jag klara av innan sommarens slut.

Jag klarade bara av drygt 10 kartor den sommaren, men mot slutet av den lärde jag känna en rad nya vänner. Jag hade också hälsat på en kompis som flyttat till Fagersta, som köpt en jättevilla. Han har nu gift sig, och blivit småbarnspappa på nytt. Jag sprang också Poängtävlingarna i Nora, en tävling som vi nu får se om den återkommer efter pandemin, enligt utsago.

Sedan kom hösten och skolorna började, och jag hade ritat många kartor på söder i Örebro. Jag sade det att jag skulle söka jobb, och kanske återkomma till nästa sommar. Under hösten spelade jag också frisbeegolf med en kompis, och rundan var i princip avslutad när jag klättrade upp i ett träd efter en frisbee, och vips var jag nere,... men tyvärr med stukad fot. Jag besökte i alla fall akuten i

Örebro senare den kvällen och fick det bekräftat, och ett träningsprogram. Senare också sjukskrivning, och soffliggning.

Vintern 2019-2020 var fattig på minusgrader och väldigt snöfattig. Jag satte igång i januari med att rita igen, nu på 25% enbart, då jag insett att jag drabbats av huvudvärk. Jag ritade en rad kartor, och nu blev de betydligt mindre, vissa var ju väldigt inklämda, mellan gården, villakvarter och bland annat vägar. Men jag hade ju sagt det, jag skulle alltid försöka rita sprint-karta över skolan och lektytor, och lägga till en dunge på varje karta.

Sedan hade ju denna Corona pandemin brutit ut också. Så nu gjorde man ju det man kunde göra.

Sedan ritade jag ju också främst på helger, och efter skolans stängning. Men ibland också tidiga sommarmorgnar, trots huvudvärk, och ibland tillsammans med en pandemi-kompis. Helt otrolig mix egentligen.

Runt 1:e Augusti 2020 ritade jag en extra skolgårdskarta i Garphyttan, trots ständigt fylleri på skolgården. Vivalla med flera problemområden hade flutit förbi ganska smärtfritt i övrigt faktiskt, men renoveringarna och byggnationerna av skolgårdarna, och lite överraskande Garphyttan blev det problem med.

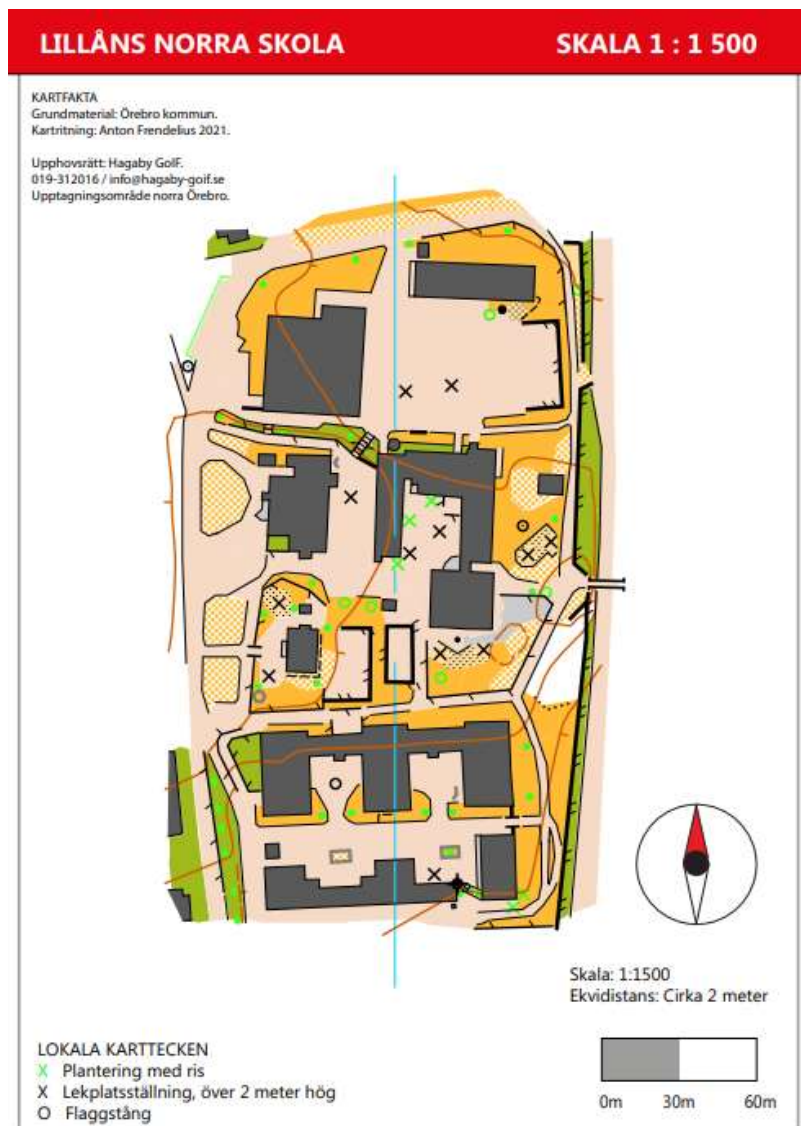
Sedan var det bara för en annan att också ta del av pandemi-tristessen. Det blev en del höst promenader, men också karaoke-kvällar, och några resor. Bland annat till släktgården i utkanten av Falkenberg, som skulle rustas till uthyrning, främst på högsommaren.

Jag återkom dock på nytt till vintern 2020-2021. Inte bara då inom skidor som på nytt gick att åka i bergen, utan också på några skolgårdar, som inte längre renoverades. Jag åkte också bil runt på skolgårdarna kan jag tillägga, och ritade både med "platta" med GPS och ritbräda med kartor i papper från egen skrivare. Sedan designade jag dessa A4-kartor i ett program som kallas för illustrator, där man kan göra en mängd saker, bland annat ändra PDF-filer.

Många lantskolor blev det, men sista året var det mycket skolor på norr. Sedan när jag precis skulle avsluta mitt ritande just på Adolfsbergsskolan och planerade grillfest vid grillplats i intilliggande Sommarro-skogen till Valborgsmässoafton, då träffade jag på

världsmästaren Jerker Lysell. Han hade precis hade flyttat till Örebro, och hade också jobbat med Adolfsbergsskolan, fast med renoveringarna då, som förman, eller projektledare ungefär.

Under sommaren har jag också hunnit med att rita Änglandaskolan. I övrigt inget nytt under solen, och nu har jag ritat alla skolgårdskartor som har årskurs 5 och tillhör Örebro kommun. Det är ungefär 30-35 stycken. 3 stycken hanns inte med, men de klarades av runt år 2012.

Orientering Shangri-La

November 2021

Text: Hans Egefalk

En annan orientering

Det var en regnig natt här i senhösten. Det glesnade mellan orienteringstävlingarna, fast en och annan var lite längre – som Lången i Karlstad – och jag försökte låtsas att jag orkade springa långt och länge. På natten somnade jag ovaggad, boken jag läste ramlade ur händerna och hamnade vid sidan av mig... sedan var jag...

... där. En startlinje utan linje, en flack dal mötte mig när jag kom ut. Uppenbarligen var jag långt borta, gatulivet var hektiskt och någon stack en näve chapatis, bröd, i min näve och gav mig ett stort glas med mjölkigt te. Det var varmt, lite tryckande, rök steg upp från små hus i dalen och bönderna var redan ute och på väg till fälten. Barnen på väg till skolan, en ko gick runt på torget och fick vara i fred. Aha, Indien, någonstans i norr. När jag fick kartan i min hand gick banan norrut i krokar och borta i fonden var det berg.

Jag sprang lite, men gick sedan. Dalen vindlade fram och det gällde mest att se till att vara på rätt sida av floden till nästa kontroll. Floden var smal och det fanns flera broar, ofta bara smala träbroar, läskigt ostadiga. Det verkade oviktigt att det skulle gå fort. Mina medtävlare var en ännu mer brokig samling än vanligt. Ja, en bonde hade kartan i ena handen, herdestaven i den andra och motade ett par får framför sig samtidigt som han läste kartan. En flicka med långa flätor och skolväska gick och tuggade på ett äpple och läste högt någon inövad ramsa samtidigt som hon ibland tittade på kartan.

Ett bekant ansikte... Rumskompisen från veteran-VM i Ungern i somras stolpade på med sina långa ben och med en hatt över flinten. Ett annat bekant ansikte runt ett hörn vid ett grönsakstorg i en liten by - likt en vessla var det en kompis jag varit på orienteringsresor till Portugal med. Så hojtade någon som känt igen mig, fast vem det var vet jag inte.

Dagen gick, det började skymma och målet var torget i en liten by på en höjd vid en flodkrök. Temperaturen föll snabbt och det fanns värme och ljus från en öppen eldstad i det stora rum som tydligen var nattkvarter.

Så kom en dag till. Och en till... De bördiga små partierna längs floden blev glesare. Vi klättrade uppåt. Längre. Upp över ett pass med bara ett fårvaktarskjul av sten nära krönet. En kall natt när vi värmdes oss med historier om andra dagar, andra etapper, på helt andra platser.

"Bara fortsatt att sätta fötterna framför varandra och håll riktningen," sade en kvinna med yvig, långt, grått hår. Hon påminde om gamla vännen Muriel i Australien och jag önskade att hon varit där med sin följeslagare kameran.

Flera dagar till och vi var nere i en annan dal. Dagarna gick. De flöt in i varandra... Långsamt uppåt, kallare väder. Kalla vindar ner från världens tak där framme. Om det varit sommar någon gång var spåren borta. Ännu en vecka...

Inte mycket till grönska. Kargt, stenigt, jordskred som ibland täckte delar av vägen. Ett tehus en skymning. Ont i fötterna och när jag klev in hojtade ett skäggigt ansikte.

"G'day. Dags för en mugg te? Titta. Kontrollen sitter vid samovaren. Lika bra som kontrollen på bardisken på puben i Marysville på den där rogainen när vi var unga. Kommer du ihåg?"

Bootie. Bäste Bootie. Yvigare skägg än vanligt. Han var riktigt fårad och sliten. Innan jag hann svara var han försvunnen och jag stapplade fram en allé med kala popplar. Ett och annat löv att sparka i...

Sedan blev det än kargare. En morgon fanns en liten spegel i ett tvätttrum och jag såg att jag blivit väldigt mycket äldre. Jag visste att vi var någonstans långt uppe i Himalaya, förmodligen Indien. Visserligen hade steget blivit kortare, segare och långsammare. Likväl fortsatte vi norrut, i en allt smalare dal. De andra orienterarna omkring mig hade också blivit äldre och de unga var försvunna. Deras banor hade gått i andra riktningar och det var bara ett gäng stapplande orienterare som jag såg till.

"Jag fick nya knän när jag var 85, men även de börjar ge sig nu," sade en liten kvinna från Slovakien.

"Reumatismen fick jag efter veteran-VM på Nya Zeeland, men jag har lärt mig att springa lite böjd med krokiga knän så går det

bättre,” sade Zeke. Ja, han hette något annat, men varje kväll innan kvällsmaten hade han på sig en utsliten Zeke Varg-keps som hölls ihop med silikon och några stycken silvertejp. ”Den har hängt med sedan Amerika 1992. Sedan sprang jag i den i Nordkorea, men det klarade den knappt,” fortsatte Zeke.

En eftermiddag med frusna fötter tittade jag ner och såg att jag hade några slags stora filtstövlar på mig. På ett utstickande stycke berg som floden fick göra en krök runt låg vad som såg ut som ett kloster. Runt om var det bara branta berg, det var länge sedan vi sett några träd. På den dagens karta fanns inget mål inritat utan efter sista kontrollen gick bara ett rött streck uppför höjdkurvorna och stannade där.

En dov klocka slog när jag gick upp till en port och jag blev insläppt. Jag drog av mössan och de otympliga filtvantarna och följde efter en ivrigt bockande munk i fotsid orange klädsel, in genom en port till...

”Välkommen. Du är framme nu. Välkommen till Shangri-La. Världen bästa mål. Här har du en mugg te. Jag antar att du redan vant dig att dricka det med en rejäl klick jaksmör.”

Rösten var väldigt bekant. Skägget och ögonen också. Det var min käre, djupt saknade, orienteringsvän Arne G. som satt där. Han såg ut precis som den bild som oftast dyker upp när jag tänker på Arne. Sittande på sin orienteringsryggsäck med en mugg i handen. Inte äldre, bara samma gamle Arne.

Där vaknade jag. Jag försökte somna om när jag kände att jag höll på att vakna. Om livet bara var en enda lång orienteringstävling för att komma fram till målet, ville jag vara med. Det höll på att bli dagsljus ute och jag sträckte mig efter boken jag somnat ifrån kvällen innan. Jag fortsatte läsa. James Hiltons klassiska roman, Lost Horizon (svenska Blå Månen eller Bortom horisonten). Det är historien om Shangri-La, ett utopiskt lamakloster där alla lever nästan i evighet.

Ullmax

Vi säljer Ullmax funktionsplagg året om. Nu finns en ny produktkatalog för 2021/2022 och 30% av förtjänsten går direkt till Hagaby. Vill du köpa eller kanske sälja för klubben? Hör då av dig till Gunnel Axin eller gå in på hemsidan och läs mer om hur du kan stötta klubben.

Häng med - beställ Hagabys nyhetsbrev!

De skickas till medlemmar som har en e-postadress. Får du inte nyhetsbrevet – kontakta Arne Nordström (arno44@telia.com) som har hand om medlemsregistret. Din e-post är kanske inte registrerad eller så har du inte anmält din nya. Nyhetsbreven summerar kortfattat vad som händer i föreningen cirka en gång per månad.

REDAKTIONEN

ANSVARIG UTGIVARE

Hans-Olof Carlsén, ordförande Hagaby GoIF

REDAKTÖR/LAYOUT

Samuel Andersson

samuelandersson88@gmail.com

FG Larsson Tryckeri

UPPLAGA 200 ex totalt

UTGES 1 nr varje år

INNEHÅLL Klubbstänk innehåller medlemsinformation och reportage för Hagabys medlemmar och sponsorer. För mer information se Hagabys hemsida, Facebookgrupp, Instagram samt nyhetsbrev.

NR 1, 2021, ÅRGÅNG 68

KLUBBSTÄNK GES UT AV Hagaby GoIF, Ringstorpsvägen 20, 703 69 Örebro Klubbstuga vid Pettersbergs idrottsplats (IP), Örebro. Telefon: 019-31 20 16. Bli medlem/sponsor – kontakta oss här eller via webben!

HEMSIDA

www.hagaby.se

PLUSGIRO 11 51 63-8

MATERIAL I huvudsak bidrag från medlemmar. Klubbstänk publiceras även digitalt.

Tack till våra sponsorer

Idrottsutbildarna

MOELVEN

Carlsson & Åqvist
FASTIGHETSFÖRVALTNING

SYNSAM

HOLMQVIST OPTIK SYNSAM

